

HŘIŠTĚ 4G

HAUGSCHLAG A ČEŠI, ČEŠI A HAUGSCHLAG

Sonda do českými hráči nejnavštěvovanějšího rakouského hřiště.

Před mnoha lety jsem propadl golfu se vším všudy, hrál jsem, kde to jen šlo, na všech hřištích se mi líbilo. Dnes už jsem trochu vybíravější. Z množiny hřišť, na která se dá za nevelkých útrap cestovních i finančních dosáhnout, se mi vyloupla skupina favoritů. Rakouský resort Haugschlag do této skupiny určitě patří a určitě nejsem z českých golfistů sám, kdo si tady kdykoli rád zahraje.

Dvě osmnáctky v nádherné, civilizaci jen málo dotčené lesnaté krajině severního Waldviertlu, jen pár kilometrů od našich hranic. Rakouská kvalita hřiště, služby odpovídají. Přišli na to i další našinci, a to v překvapivě velké míře. Kdykoli se tam objevíte, česká auta na parkovišti nelze přehlédnout. Rozvinulo se to hlavně během posledních pěti šesti let a dnes Haugschlag registruje v ročním hodnocení celých 30 % českých hráčů! To před čtyřiařiceti lety, kdy se otevřely hranice a resort se pyšnil jednou novoučkou osmnáctkou, nečekal určitě ani největší optimista.

Cestu není potřeba popisovat, pravděpodobně už jste tam skoro všichni hráli. Jen ve stručnosti – čím víc se noříte do jihočeských lesů a vesniček, tím je ta cesta pěknější. Pak přejedete hranice, dvě tři rakouské dědinky, jejichž úpravu jsem kdysi bezmezně obdivoval, ale dnes už mi nijak úžasná nepřipadá. Pak pěkný les dost vysokých stříbrných smrků – každý rok o kus vyrostou, pamatuju je ještě jako malé školáčky. Na konci Haugschlagu odbočíte doprava, pak ještě jednou a jste na většinou dost plném parkovišti. Tady klidně zdravte česky, často se teříte.

Na Haugschlagu už se několikrát hrála Evropská tour a další turnaje nižších evropských soutěží. Předloni padla na turnaji EPD na tomto ostrově dvě hole in one v jednom dnu!

Dvakrát jinak

Starší z obou hřišť se jmenuje Waldviertel, novější nese jméno Haugschlag. Obě osmnáctky patří do rodinky Leading Golf Courses of Austria, ale přestože leží těsně u sebe, každá je jiná. Vede to k nekonečným debatám, které z hřišť je lepší, na které půjdeme hrát dnes a na které příště.

Slovo lepší je ovšem diskutabilní pojem. Většina hráčů chválí starší hřiště, že je celé ukryté v lese, působí romantičtější dojem a je na něm kromě dalších krás i první ostrovní jamka Rakouska. Velké kameny zdobí celou krajinu, některé jsou opravdu obří, přinesl je ledovec ze Skandinávie, mnohé z nich nestačily ještě zapadnout do terénu a leží na něm, jako by je sem dopravili loni. Parádní, až trochu drsná příroda. Těchto území s velkými kameny je ve Waldviertlu ještě několik, je zde osm chráněných území, některá dost velká.

Hřiště Waldviertel par 72, 5994 m
Hřiště Haugschlag par 72, 6153 m
Hotel****

www.golfresort.at
info@golfresort.at

Kameny zasahují až do samého hřiště, na některých jamkách nechali při výstavbě plochá kamenná pole i na fairwayích. A loni Haugschlagští překvapivě odhalili další spoustu balvanů a skalnatých polí: nejdřív si toho všimnete hned u klubovny. Dřív tam byly stromy a nikoho by nenapadlo, kolik je vlastně mezi nimi skal. Terén rázem získal skandinávský charakter. Na jaře to ještě vypadalo nevzhledně, ale jak zhoustla tráva, už je to pěkné. Členové klubu i návštěvníci si nový vzhled pochvalují.

Druhé hřiště – Haugschlag – je o něco delší, sportovnější, v lese je jen asi z půlky, ale podle mých měřítek nijak za vychvalovaným starším bráskou nezaostává. Mimo les nevede po žádných polích, terén mezi jamkami tvoří louky, leckde postupně vyrůstají skupiny jehličnanů zasazených při stavbě hřiště. A i na něm jsou nádherné jamky: ze všech vyniká osmnáctka, jejíž ostrovní green je v bezprostřední blízkosti klubovny, z terasy je k němu jen asi dvacet metrů. Odpalující hráče není od stolků terasy vidět, a když dopadnou míčky na green, lidé sedící na terase zvědavě pozorují, kdo se vydává ke kterému míčku.

Na Haugschlagu už se několikrát hrála Evropská tour a další turnaje nižších evropských soutěží. Předloni padla na turnaji EPD na tomto ostrově dvě hole in one v jednom dnu!

Haugschlag a Češi

Resort má dva spolumajitele, Hanse Geista a Hermanna Holbacha. Hans se stará o marketing, Hermann o provoz, ale takhle úzce jejich

Produkty regionu

Propagace se v Rakousku obecně hodně točí kolem kuchyně, kulinářství, poslední dobou všichni vyzdvihují regionální produkty, aby naznačili, že nebudete jíst něco, co přijelo zmrzačené z Polska nebo z Číny. Dřív by tento argument nikoho nenapadl, z regionu bylo všechno. Ale že je Waldviertel plný nedotčené přírody, vyložené zdravý kraj, připouštím, že propagace regionálních produktů je tady namístě a mluví o nezpochybnitelné místní kvalitě.

Resort Haugschlag pracuje s regionálními produkty s naprostou samozřejmostí. Snídaně – logicky velká většina věcí sem cestovala jen velmi krátce. Med, marmelády vlastní výroby, místní sýry, jogurty s čerstvým ovocem, vajíčka s neobyčejně tmavým žloutkem... Při rautech bývají velmi často šišky s mákem, babiččiny škrubánky, pořádně prolité máslem. Mák je ve Waldviertlu velmi pěstovanou plodinou, podobně brambory. Turnajová menu často obsahují rybí speciality nebo zvěřinu z okolních lesů.

www.golfresort.at

Poslední green novějšího hřiště (Haugschlag) leží na ostrově bezprostředně u klubovny a hotelu

role vymezeny nejsou, u spousty věcí jsou oba. Protože čeští hráči jsou pro resort velké téma, zeptal jsem se Hanse Geista na jeho pohled na nás. Zpočátku to byla samá pochvala, hraje tady hodně našinců, asi třetina, bez nich by Haugschlag nebyl tak daleko, jak dnes je. Dvacítka českých turnajů ročně. Čeští hráči jako hosté jsou výborní, protože si sem jen tak neodskočí, zůstávají po hře v poklidu v restauraci nebo na terase, užívají si celodenní výlet. Rakušané často dohrají a rychle odjíždějí, pro ně není Haugschlag takový svátek. Resort vychází českým hráčům vysloveně vstříc. Sami pořádají sérii turnajů zvanou Schnitzel rallye, určenou primárně českým hráčům k poznání Haugschlagu, každý měsíc jeden, hra plus řízek a pivo za dobrý peníz. Schnitzel rallye se rychle stala pojmem: neznalému se název může zdát trochu dehonestující, jako by tam ti hráči jeli kvůli řízku, ale to Rakušané odmítají, název je jednoduchý a výstižný, všichni ho přijali. Přijali i turnaje samé – letos se na nich objevuje i stále větší počet Rakušanů.

Narazili jsme na problém pomalé hry. Hans mi na přímou otázku a trochu zdráhavě potvrdil, co už jsem slyšel v recepci: Češi mají pověst pomalejších hráčů. Když přijede větší česká skupina nebo celý turnaj, nechává recepce za posledním flightem mezeru, úměrnou velikosti skupiny.

Neměl jsem radost a vyptal jsem se, jestli mají odporováno, čím ta pomalá hra vzniká. Důvo-

dů je několik: Rakušané jsou zvyklí chodit sportovněji, rychleji, možná taky nejsou tak soutěživí, takže neztrácejí tolik času vyměřováním puttů na greenech a prováděním spousty cvičných švihů. Taky nehledají po lese špatně trefené míčky až do vypršení limitu, případně ještě déle. To všechno znám, takže jsem mu věřil, přesto jsem se ale ještě rozhodl zeptat na to další nezávislé osoby.

Macháčkův pohled

Tou je český hráč Vladimír Macháček, člověk, kterého potkám vždycky, jen co vkročím do resortu. Vladimír rekonstruuje velký dům na kraji hřiště, chystá z něj penzion. Kromě toho hraje za Haugschlag ligu a občas, zvláště při českých turnajích, pomáhá jako startér a rozhodčí. Protože má handicap tři, jsou jeho závěry podloženy zkušeností.

V podstatě mi potvrdil, co už jsem slyšel předtím. Velký rozdíl je mezi jednotlivými turnaji. Když tady hrálo sto jihomoravských seniorů, zvyklých na turnajové tempo, nebylo téměř co vytknout. Ale když přijede komerční turnaj, berou to hráči často jako výlet, zapomenou na do držování tempa. Vladimír občas pomůže, třeba s hledáním míčků, ale „případy“ hrající sice po fairwayi, ale hodně ran, nějak nehoní, chápe, že by spíš uškodil a takového slabšího hráče znevůznil. Spíš se nabízí otázka, proč takoví hráči jezdí po světě a nepilují raději hru ve svém klubu.

Někteří tvrdí, že novější hřiště není tak poetické jako to původní, ale i tam hraje prim krásná příroda

Český personál

Hotel resortu je propojený s recepcí prosklenou chodbou, je v něm i bazén a sauna coby užitečný miniwellness. Má čtyři hvězdičky a služby tomu odpovídají. Odpovídá také cena, je vyšší než v ubytovacích zařízeních na české straně, proto hodně našinců spává „za čarou“, tedy u nás, sem přejíždějí jen na hru. Ale poslední dobou slyšíte na snídaní a na večeři v jídelně hotelu běžně i češtinu, a nejsou to jen jednotlivci, spíš skupinky a skupiny. Resort to vítá a podporuje ubytování našich hráčů různými sezonními nabídkami.

I mezi zaměstnanci je dost velké procento Čechů, od recepce hotelu přes číšníky a kuchyň až po greenkeepery a další technické síly. Kdysi platilo, že Čech dostával za stejnou práci míň peněz než Rakušan, ale to prý se už hodně vyrovnalo. Tím lépe: když se zeptáte kohokoli z českého personálu, jak se mu tady pracuje, dozvíte se, že se musí makat víc než u nás, ale za ty peníze to stojí. Bylo by parádní, kdyby si toto tempo přenášeli s sebou, když se vracejí pracovat domů, a ještě lepší, kdyby nakazili i lidi kolem sebe, protože v Rakousku je zapřažení lidí evidentně větší. Kdysi jsme si bývali naroveň...

Fairway Suites

Kdo si chce vyhodit z kopýtka a užít komfortu, objedná si jedno z 20 luxusních apartmá, která

jsou sto metrů od klubovny, a shlížejí na čtrnáctou fairway starého hřiště. Nazývají je Fairway Suites. Stojí to sice peníze, ale je v tom všechno: ubytování, krytá garáž a box na hole, polopenze s pěti večerními chody, bugina, fička – vlastně neomezený golf... Kdybyste bydleli v hotelu u klubovny a ty věci platili každou zvlášť, vyjde vás to dráž, jen je to potřeba spočítat. Navíc máte k dispozici místo běžného pokoje velkorysých 65 m², to je jako slušný menší byt. Uvnitř je větší všechno včetně koupelny s parní lázní.

Protože Haugschlag leží v řídce obydlené krajině, neruší noční tmou světlo okolních vesnic. Na terase se z lehátka moc pěkně pozoruje příchod tmy, hvězd tady mají zaručeně víc než jinde nebo jsou aspoň lépe vidět. Číhaná na meteority se skleničkou a hovorem o proputtovaných jamkách se dá vydržet dlouho do noci. Vrcholem pohodlí je bugina pro celodenní použití, na nabíječku si ji dáváte sami, a protože vydrží o dost víc než vaši golfovou rundu, můžete si s ní po hře zajet třeba na pivo na Mnich, je to deset minut jízdy přes les. Taky se dá na Mnichu ještě odehrát odpolední kolo, baterie i to zvládne. Většina hostů jezdí buginou i na snídaní a na večeři do klubovny, je to sice jen sto metrů, ale mít buginu stále k dispozici je požitek.

Resort Haugschlag sahá až do sedm kilometrů vzdáleného městečka Litschau. Tam už asi dvacet let mají kompaktní osmnáctijamkové

Do Haugschlagu táhne hráče krásné prostředí: čistý vzduch, rozsáhlé lesy, obě hřiště sem organicky zapadla

hřiště, samé třípary. Když ho postavili, nebyl tam skoro žádný strom. Ale teď stromy vyrostly a o hodně ztížily hru, fairwaye se zúžily, greeny jsou odjakživa malé – stala se z toho tak trochu výzva. Navíc výzva za velmi nízké green fee...

Kein Tschechisch

Vratme se ještě k Vladimíru Macháčkovi. Má tady chalupu už drahně let, a tak je v obraze. Říkal, že tady donedávna přetrvávala jakási bariéra, pro místní nebyli čeští sousedé naroveň, pořád byl cítit odstup. Zlomilo se to asi před pěti šesti lety. Jestli to způsobili čeští hráči, jejichž auta už jsou často největší z celého parkoviště, nevím. Ale už se projevují konkrétní příklady, třeba, že s vámi automat na benzince mluví česky, jen co mu dáte „olíznout“ svou kartu.

Ale lidi ještě ne, všímá si Vladimír, nikdo nebo skoro nikdo z místních příhraničních Rakušanů nemá snahu naučit se česky. Češi jsou malý národ a čeština těžká, kdo se chce domluvit, musí znát řeči, říkáme si a učíme se. Tady u hranice by to měla být přirozená potřeba obyvatel i z druhé strany, ale není. Zatím.

Je libo turnaj?

Resort pořádá kromě asi 140 jednodenních turnajů i vícedenní akce. Jarní dny s golfem, letní golfový týden a podzimní golfové dny jsou nejznámější. V létě je to týden, jinak čtyři dny, každý turnaj je samostatný, ale samozřejmě existují i celkové výsledky, přibližně polovina hráčů absolvuje celý čtyř- nebo šestidenní pořad. Tady se pořadatelé velice snaží: každý den

osmnáctky mu dávají velké možnosti, jedna je vždycky volná pro běžný provoz a stačí to, takže by v podstatě mohli mít turnaj každý den. Proto dávají turnajům dobré podmínky; odvážím se říct, že lepší než dřív. Jen se zeptat.

Na některých jamkách si všimnete reklam českých firem. To je dílo velkého příznivce Haugschlagu pana Rudiho Penna: Rakušan žijící a podnikající v Jihlavě přitáhl do resortu

na své turnaje české firmy, které spolupracují s jeho Mokovem. Turnaje se zalíbily, mají tradici, a tak se stalo, že se tady setkáte i s českými sponzory jamek. Rudi Penn pomáhá Haugschlagu i jako významný sponzor mezinárodních turnajů.

Každý rok se tady setkáte s turnajem evropské velikosti, loni a letos to byla EPD Tour. Na ně připravují

hřiště, takže několik týdnů před i po je obtížnější: hlavně greeny jsou velice rychlé, jedenáct nebo ještě o půlečku víc. Ale obě osmnáctky jsou ve velice dobré turnajové kondici po celý rok. Sezona tady začíná trochu později, jsme ve výšce 600 metrů n. m., jaro trvá déle, léto znamená nelibostný hic: lesy drží teploty na uzdě. Krásný je podzim, listí všech barev, do konce října zaručené dobré podmínky.

Rakušané jsou, narozdíl od Čechů, zvyklí chodit sportovněji, rychleji, možná taky nemějí tak soutěživí, takže neztrácejí tolik času vyměřováním puttů na greenech a prováděním spousty cvičných švihů. Taky nehledají po lese špatně trefené míčky...

má nějaké moto, tomu je přizpůsoben večerní raut – zvěřina, sýry, středomořská kuchyně, Itálie atd., k tomu patričný výběr vín. Organizátoři každý den nachystají i tematické večerní show..., velmi oblíbené akce, na které Češi pronikají víceméně jen na jednotlivé dny.

Hans Geist naznačil, že problém s pomalou hrou je jen muška, a těší se, že sem přivedou další české turnaje, od malých po velké. Dvě